

ning, og resten af landet får nogle peanuts, nogle brødkrummer.

Vi skal naturligvis have et kongeligt teater, som vi kan være stolte af. Det Kongelige Teater skal være et fyrtårn, væksthus og mødested, helt korrekt, og Det Kongelige Teater skal sikres en høj standard. For mig er Det Kongelige Teater stolte traditioner, historie, gode og flotte kulturelle oplevelser for hele familien og meget, meget mere. Derfor ønsker jeg også det bedste for Det Kongelige Teater, men det omtalte forlig mener vi i Kristeligt Folkeparti bestemt ikke er det bedste for Det Kongelige Teater.

Vi har i Kulturudvalget fået kommentarer fra flere forskellige kunstnere på Det Kongelige Teater, og det er mange bekymrede kommentarer. Bl.a. har vi fået kommentarer til ideen med, at kunstarterne skal bevares samlet på ét sted. Dette, siges det, har sit udspring for et kvart årtusind siden, da København var en lille by, hvor publikums forventninger var ganske andre end i dag, og hvor størstedelen af det nuværende relevante og nødvendige repertoire slet ikke havde set dagens lys.

Samme kunstner fortsætter med at sige, at Det Kongelige Teater ifølge forliget skal udnytte den unikke mulighed for samarbejde på tværs af kunstarterne. Det repertoire, der kan komme på tale, er så smalt og til dels ligegyldigt for et moderne teaterpublikum, at kravet om at skulle ofre tid, kræfter og penge på det, skriger til himlen. Dette er udelukkende af ministeren anført som et passende argument for at bevare kunstarterne samlede, ikke som et relevant, dramaturgisk krav til et moderne teater. Så vidt den omtalte kunstner.

Jo, Kristeligt Folkeparti ønsker Det Kongelige Teater det aller-, allerbedste, de bedste rammer og den bedste økonomi, men det foreliggende forslag mener vi bestemt ikke lever op til dette, og derfor kan vi ikke støtte denne aftale.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for deres bidrag til debatten. Nogle indlæg har været mere konstruktive og inspirerende end andre, men for mig har det været afgørende, at vi fik den her debat. For mig har det hele tiden været afgørende, at vi havde ordentlige muligheder for at få diskuteret igennem: Hvad er det for et kongeligt teater, vi vil have i fremtiden, og hvad er det for et indhold, der skal være i Det Kongelige Teater?

Og ikke mindst det sidste er vigtigt. I stedet for alene at diskutere mursten har det været afgørende for regeringen at få taget stilling til: Hvad er det, vi vil med Det Kongelige Teater, og hvorfor skal vi overhovedet have et kongeligt teater i fremtiden? Det er baggrunden for den redegørelsesdebat, vi har i dag.

Jeg har sagt, at jeg mener, at Det Kongelige Teater bl.a. skal spille rollen som fyrtårn, som mødested og som væksthus. Fru Ester Larsen og også fru Margrete Auken havde en række hånlige bemærkninger tilovers for de udenomsaktiviteter, regeringen pludselig mener også skal være en del af Det Kongelige Teater.

Men lad mig understrege, at jeg mener, at Det Kongelige Teater skal være et socialt sted, skal være et hus, der bidrager til samfundsdebatten, der bidrager til, at kunsten og borgerne kan møde hinanden, der bidrager til, at kunstnere og intellektuelle kan møde hinanden. Sådanne huse har vi brug for i det danske samfund i de her år, hvor vi – som selvfølgelig alle andre – nærmer os det 21. århundrede, men måske med en større usikkerhed i bagagen end så mange andre lande. Derfor er der brug for samtaler, derfor er der brug for et teater, som er åbent, og som forholder sig til det omgivende samfund, selvfølgelig med udgangspunkt i det, der sker på scenen.

Så indholdet er afgørende. Men rammerne betyder selvfølgelig også noget. I 1981 besluttede Folketinget at renovere Gamle Scene med henblik på at skabe en god ramme for Den Kongelige Opera og for balletten. Samtidig blev det besluttet, at der skulle bygges et nyt skuespilhus. Det er 18 år siden. Allerede dengang erkendte man, at hverken Nye eller Gamle Scene er velegnet til moderne skuespil.

Derfor må tiden efter regeringens opfattelse nu være moden til at gøre noget for skuespillet, hvis vi da vel at mærke vil have et skuespil i fremtiden, hvis vi da vel at mærke vil have et kongeligt skuespil. Der kunne man så vælge at sige, at det vil vi ikke. Men det vil vi. Det vil vi, fordi skuespillet rummer en meget væsentlig del af vores kulturarv, og fordi skuespillet også i fremtiden skal bidrage til at skabe nye billeder af, hvori det danske samfund består, hvad det vil sige at være dansker, og hvad det vil sige at være dansker i en international verden.

Nu er der så truffet aftale om, at det nye skuespilhus skal ligge i Turbinehallerne; en løsning, som nogle kritiserer for at være en baggårdsløsning og andre elsker. Jeg elsker den.